

KÓRHÁZ

RÉSZLET A JELENA C. CIKLUSBÓL

Ahogy bemegyek a kórházba,
rögtön érzem azt a szagot.
Valahogy beleragad az orromba
és hiába szagolgom otthon a kölnis üveget,
mintha abban is csak az a szag lenne.
Mióta a fiam a kórházban fekszik,
új szaga van. De nem tudom megszokni.
Ahogy simogatom a kezét, a mellkasát,
valahogy a kezem is beissza,
és hiába mosok itthon kezét,
tíz-tizenötször is egymás után,
ahogy a szájamhoz teszem a kezemet,
érezem.

Mintha ez már valaki más lenne,
valaki mássá gyógyítják.
Furcsa a bőre. És a lehelete is félelmetes.
Ahogy köhög, félálomban
azon az ágyon,
mintha a torkában, a tüdejében
már ott lenne a halál.
Rám köhög, és én nagyon félek.
Nagyon félek tőle is,
meg a levegőtől, ami a tüdejéből jön.
Nem tudom, mitől lesz
olyan erős az ember,
hogyan bírja ezt a leheletet.

Nem értem, minek tették bele
azokat a fehér csöveket,
és hogy hol végződnek azok a csövek,
milyen mélyre nyomták belé?
Azt se tudom, mi hol van a bőre alatt,

hogy honnan indul a testében a fájás,
és meddig ér.

Néha felhajtják a gézt a mellkasán,
akkor is, amikor ott vagyok.

Nem küldenek már ki.

Aztán, mikor kimennek a nővérek,
csak nézem azt a letakart lyukat
a mellkasában, és jó lenne belenyúlni,
hátha az ujjammal elérem a golyót.

Talán, ha koppanna rajta a körmöm,
akkor valahogy megnyugodnék.

Be kéne tömni azt a lyukat.

Gyűlölöm magam,
hogy így félek a sebeitől.

Ha ki is nyitja a szemét, nem néz rám.

Valahova mellém néz, mintha állna mellettem
még valaki, akire nézne.

Azt mondták, a tüdeje már összeforrt,
hogy belül előbb forr össze az ember,
mint kívül, ha lyukat ütnek rajta.

Valami levek folynak ki a sebeiből,
az izmok közül, a húsból.

Nem tudom letörölgetni őket,
a nővér meg nem akarja.

Olyankor jó lenne, ha nem lenne más
senki nekem ezen a világon, és akkor
addig verhetném a fejemet a falba,
míg széjjel nem törik a koponyám.

Mondták, hogy ha azt akarom,
hogy bekötözzék, hozzak gézt.

Ha azt akarom, hogy az oldalán
be legyen varrva, hozzak cérnát.

Mert nekik nincs, a kórházban nincs
se géz, se cérna, se gumikesztyű.

Kint a folyosón énekelt a sebész,
a haját markolta, és énekelt valami szerb dalt.

Az egyik asszony azt mondta,
annak a fiát hozták vissza a frontról,

mindene le volt szakítva,
amit csak le lehet szakítani
egy emberről.

Nem értem, hogy tud dolgozni,
minek is dolgozni,
ha ilyet látott az ember?

Az egész várost végigjártam,
hogy hol lehet venni kesztyűt, cénát.
Mondtam az asszonynak,
aki átjár Magyarországra,
hogy hozzon onnan, a gyógyszertárból.
Várom, még mindig őt várom,
csak érjen már ide.
Biztos hosszú a sor
a határon.

Álmomban néha énekel a fiam,
és azt mondja, hogy
szűk neki a sír.
A tüdejét nyomja.
Hiába ringatja a sírás,
nem tud a földtől fölzokogni,
nyomja lefelé a mellkasát.